

**Wandeling n° 33 :
'Le Grand Pouhon':
Hotton
Bewegwijzerin **

Tijdens deze wandeling krijgt u wellicht de gelegenheid om de lokale fauna te ontmoeten. De diversiteit en originaliteit van deze diersoorten zijn op zijn minst merkwaardig te noemen.

Vertrek : dorpsplein van Ménil-Favay
Hoogte : 270 m
Afstand : 7,5 Km
Duur : 2 h 30
Moeilijkheidsgraad : gemiddeld
Aard van de wandeling : landelijk -
bos - uitzonderlijk uitzichtpunt

De wandeling begint in het aardige dorpje Ménil-Favay, dat bekend is omwille van zijn deelname in de wedstrijd voor het mooiste bloemendorp. Er bestaat hier een tuinvriendenkring « La Souche fleurie » die dit initiatief opstartte. De prijs wordt in september uitgereikt, met vertegenwoordigers uit 51 dorpen, steden en verenigingen. (foto 1)

De dorpsnaam zou komen van « menil », hetgeen boerderij betekent, « fav » beuk, en « ai » een beekje. M.a.w. een boerderij bij een beuk, aan een beek.

U volgt de weg in de richting van Marenne --, van waaruit u klimt naar de 'Grand Pouhon'. 'Pouhon' is een veel voorkomend woord in onze streken, maar minder in steden. Het komt voort van het Waalse "pouhî" dat putten betekent. « Pouhon » is een bron van mineraal water, dat ijzer of zwavel kan bevatten, of nog zoutachtig of alkalisch kan zijn. Een bron kan een beekje of een beek voeden, naargelang zijn debiet. In de meeste bronnen vindt men een meerderheid van ijzer en koolzuurgas.

U stijgt geleidelijk tot op een plateau van ongeveer 400 hoogte --. Wellicht hebt u ondertussen al een vos kunnen waarnemen. Dit dier is spijtig genoeg gekend als de drager van hondsdolheid. Nochtans is dit weinig geliefd dier een observatie waard. Het is een sluw en vraatzuchtig dier, dat carnivoor is. Het voedt zich met eieren, hagedissen, insecten, kregen, en fruit en bessen. Bij valavond glijdt de vos zachtjes door het gras, klaar om toe te slaan. Bijna alle kleine dieren moeten voor hem op hun hoede zijn. Hij eet ook uit vuilbakken. (foto 2) Hij weegt 6 tot 7 kilo, maar soms gaat dat tot 13 kilo. Hij durft steeds dichterbij de steden komen, vermits hij daar veel en gemakkelijk voedsel vindt. Studies hebben gewezen op de plaatsen die deze diersoort bewoont, op het platteland, randsteden en zelfs steden, op zijn aanpassingsvermogen en zijn eclectische voedingsgewoontes. Vermits het dier geen natuurlijke vijand meer heeft, komt het veel voor. Zijn aanwezigheid bedreigt geen enkele ander diersoort van ons land, en de vernietigingscampagnes zijn even onnuttig als ongegrond.

Op het plateau en verder, domineert de beuk. (foto 3) De beuk kan overal in Wallonië geplant worden, hij zou er zich overal goed voelen, behalve dan beneden in de valleien. Hij verdraagt niet teveel zon, zeker niet als hij jong is. Het dichte bladerdak maakt het onderliggende bos somber, en verhindert de ontwikkeling van andere soorten. Dat is niet wat het wild vraagt. Inderdaad, de vele oude beuken hier zijn geen stimulans voor de diversiteit van het woud. Deze oude « kathedralen » laten alleen jonge, kleine beuken toe, en dan nog in kleine getallen. De boswachter tracht dan ook andere soorten zoals de esdoorn en de berk in te brengen. Let op de borden : « Zone de quiétude » (rustzone). Men probeert hier bepaalde gedeeltes van het woud rustig te houden opdat het hier levende wild zo weinig mogelijk gestoord zou worden. Om hierbij te helpen, worden ook kleinere vluchtzones voor het wild aangelegd, met name struikenbosjes. Men tracht een natuurlijke herbebossing te bevorderen door hier en daar open plaatsen te creëren, zodat andere planten kunnen groeien die dan weer de dieren kunnen voeden. Heeft u nog geen dieren gezien ? Wees dan misschien stiller, of kom terug bij dageraad, dan hebt u meer kans ze te observeren. Sommige dieren die niet speciaal nachtdieren waren, zijn het geleidelijk of gedeeltelijk toch geworden door de aanwezigheid van de mens die steeds meer plaats inneemt. Ze hebben zich aangepast aan en komen slechts in actie 's avonds, en dit tot aan de zonsopgang.

Eén van de eerder sympathieke dieren om te observeren is de das. Deze marterachtige is weinig gekend, en toch moeilijk te verwarren met andere soorten. Hij heeft leuke familiale ochtendrituelen : spelen, toilet maken, ... (foto 4). Het is een zoolganger die in grote holen woont, waarvan de kamers voorzien

zijn van gedroogd gras. Hij houdt van een landschap met hagen, heuveltjes, en weiden met beboste plaatsen. Meestal bevindt het dassenhol zich tussen de rand van het bos en 100 m ervan verwijderd. De das is een bedreigde soort in sommige streken, en dat heeft hij te danken aan zijn grote fout : hij moet eten. Dit zoogdier eet alles : wormen (60 % van zijn voeding, kleine knaagdieren, insecten, paddestoelen, grasachtige planten, eieren van vogels die op de bodem nesten, bijennesten (bijensteken raken niet door zijn dikke vacht). Zijn gastvrijheid is alom gekend : hij aanvaardt andere dieren in zijn hol : vossen, wilde katten, wezels.

Op het einde van de wandeling treft u een mooi uitzicht aan --: let op de heuvelrug in het Noorden, die de grens vormt tussen de Famenne (waar u staat) en de Condroz (meer naar het Noorden).

